

USPRAWIEDLIWIENIE, UŚWIĘCENIE I WYWYŻSZENIE

Słowo Boże mówi o zbawieniu w trzech czasach – w czasie przeszłym (Ef 2:8), w czasie teraźniejszym (Flp 2:12) i w czasie przyszłym (Rz 13:11). Innymi słowy, Słowo Boże mówi o usprawiedliwieniu człowieka, o jego uświęceniu i jego wywyższeniu.

1. USPRAWIEDLIWIENIE

Zbawienie ma swój fundament i nadbudowę. Fundamentem jest przebaczenie człowiekowi grzechów i uznanie go za sprawiedliwego. Usprawiedliwienie to coś więcej niż przebaczenie samych grzechów. To oznacza, że na podstawie śmierci, zmartwychwstania i wniebowstąpienia Chrystusa, Bóg uznaje za prawego każdą osobę, która w to uwierzy. To nie jest zasługa ludzkich uczynków (Ef 2:8-9), bo nasze dobre uczynki są w oczach Boga jak brudne szmaty (Iz 64:6). Człowiek zostaje obleczony w sprawiedliwość Chrystusa (Gal 3:27), gdy w to uwierzy i gdy pokutuje, bo wiara i pokuta, to dwa warunki przebaczenia (Dz 20:21). Prawdziwa pokuta skutkuje duchową przemianą i o ile to możliwe, chęcią zwrotu pieniędzy, rzeczy i nieuregulowanych należności, będących w naszym posiadaniu, oraz prośbą o przebaczenie ludzi, których kiedyś skrzywdziliśmy (Łk 19:8-9). Gdy Bóg nam przebacza, to wymaga od nas, abyśmy w taki sam sposób przebaczyli innym. Jeśli tego nie zrobimy, Bóg anuluje swoje przebaczenie (Mt 18:23-35). Po uwierzeniu i pokucie, człowiek musi wziąć chrzest przez zanurzenie w wodzie, podczas którego zostaje oczyszczony ze swoich dotychczasowych grzechów i publicznie oświadcza przed Bogiem, przed ludźmi i przed demonami, że jego stary człowiek został pogrzebany (Rz 6:4-6). Wtedy może zostać znurzony w Duchu Świętym, dzięki któremu otrzymuje Bożą moc do świadczenia o Chrystusie swoimi ustami i swoim życiem (Dz 1:8). Każdy uczeń Jezusa ma przywilej posiadania Bożego potwierdzenia, że jest dzieckiem Bożym (Mt 3:11; Łk 11:13), aby miał pewność, że otrzymał Ducha Świętego (Dz 19:2).

2. UŚWIĘCENIE

Nadbudową fundamentu jest uświęcenie. Proces uświęcenia polega na oddzielaniu się od grzechu i od świata. Ten proces zaczyna się od momentu nowego narodzenia (1Kor 1:2) i trwa przez całe nasze ziemskie życie (1Tes 5:23-24). Tą przemianę inicjuje w nas Duch Święty, gdy zaczyna zapisywać w naszych sercach i umysłach Boże prawa. Ale człowiek też musi wykonać swoją powinność, jeśli sprawuje swoje zbawienie z bojaźnią i drżeniem (Flp 2:12-13). Mocą, którą daje nam Duch Święty (Rz 8:13), musimy uśmiercić swoją cielesność (pożądliwości ciała). To do nas należy dopełnianie naszej świętości w bojaźni Bożej, poprzez oczyszczenie się z wszelkich cielesnych i duchowych nieczystości (2Kor 7:1). Jeśli uczeń jest w tym radykalny i uczciwie współdziała z Duchem Świętym, to jego uświęcanie będzie postępować bardzo szybko. Natomiast jest bardzo powolne i wykazuje stagnację w życiu tych, którzy opieszale reagują na sygnały Ducha Świętego.

Pragnieniu uświęcenia poddawane jest próbie w chwilach pokus. W Nowym Przymierzu uświęcenie nie polega na zewnętrznej przemianie, jak w Starym Przymierzu (Rz 8:4), lecz na wypełnianiu Bożą sprawiedliwością naszych serc. Właśnie to Jezus podkreśla w Ewangelii Mateusza 5:17-48. Jezus podsumował wymogi prawa dwoma stwierdzeniami: „*Miłuj Boga całym sercem, a swojego bliźniego jak siebie samego*” (Mt 22:36-40). To jest prawo miłości, które Bóg chce teraz wpisać w nasze serca, ponieważ taka jest Jego natura (Hbr 8:10; 2P 1:4). Zewnętrznym przejawem tego jest zwycięskie życie nad wszelkim świadomym grzechem i posłuszeństwo wszystkim przykazaniom Jezusa (J 14:15). Nie można wejść w Nowe Przymierze, bez wcześniejszego spełnienia warunków uczniostwa, ustanowionych przez Jezusa (Łk 14:26-33). Przede wszystkim należy postawić Jezusa na pierwszym miejscu w swoim życiu, ponad swoimi krewnymi i ponad własnym życiem, a także zrezygnować z pogoni za dobrami materialnymi. To jest ciasna brama, przez którą musi przejść każdy z uczniów Jezusa. Dopiero wtedy człowiek wchodzi na wąską drogę uświęcenia. Ci, którzy tego nie robią, nigdy nie ujrzą Pana (Hbr 12:14).

3. WYWYŻSZENIE

Chociaż teraz możemy żyć zgodnie z naszym sumieniem (Hbr 7:19; 9:9-14), to jednak całkowicie bezgrzeszne życie będziemy mogli prowadzić dopiero wtedy, gdy otrzymamy nowe uwielbione ciała podczas pochwycenia (1J 3:2). Dopiero wtedy będziemy mogli być tacy jak On. Teraz musimy się starać postępować tak jak On (1J 2:6). Dopóki mamy ziemskie ciała, to zawsze będzie w nas jakiś nieświadomy grzech, bez względu na to, do jakiego stopnia jesteśmy uświęceni (1J 1:8). Jednak zawsze możemy mieć czyste sumienia (Dz 24:16) i możemy być wolni od świadomych grzechów (1J 2:4), pod warunkiem, że jesteśmy oddani Bogu całym sercem (1Kor 4:4). A teraz czekamy na powrót Chrystusa i na nasze wywyższenie – które będzie ostatnią częścią naszego zbawienia, kiedy staniemy się całkowicie bezgrzeszni (Rz 8:23; Flp 3:21).

Zac Poonen

Justification, Sanctification and Glorification / 24.01.2021